

Neúcta ke Kristu v Eucharistii

Už delší dobu mě trápí jedna skutečnost, se kterou se setkávám čím dál tím častěji. A tou skutečností je všeobecná ztráta úcty křesťanů k Eucharistii. Člověk nemusí být příliš vnímavý, ani jezdit do cizích zemí, aby viděl, jak se lidé postupně odnaučují poklekat před svatostánkem, jak při adoracích z vlastní z pohodlnosti sedí (tím samozřejmě nemyslím staré lidi a ty, kteří mají zdravotní problémy) a mše svatá pro ně nemá smysl, pokud si dobře nezazpívají nebo neposlechnou krásné kázání.

První pramen neúcty k Eucharistii vidím ve špatném chápání pozice kněze při mši svaté. Krásně tuto situaci popsala jedna žena, když řekla: „Dřív lidem nezáleželo na tom, kdo mši svatou sloužil, protože to nebylo to hlavní. Dnes už ale lidé nechodí na mše svaté, ale na kněze.“ Bohužel je tomu tak. Posunuli jsme do středu bohoslužby kněze a jeho schopnosti, čímž jsme vytlačili opravdovou podstatu mše svaté, kterou je Nejsvětější Oběť Ježíše Krista. Když pak hodnotíme mši svatou, vždycky se obracíme na kněze. Na to jaké bylo kázání, co se mu povedlo, co nepovedlo, jak vypadal a jaký měl přednes. Víím, že není jednoduché toto hodnocení úplně pominout a kněze si na mši nevšímat. Právě proto je ale podstatné změnit naše chápání kněze. Kněz neslouží mši svatou, aby předvedl nějaký chvályhodný výkon, ale aby nám všem zpřítomnil Krista v Eucharistii. A to, že dělá různé chyby je jen důkazem toho, že je obyčejný člověk. Hodně také záleží na samotném knězi, jak svoji službu pojme. Proto z něho musí neustále vyzařovat pokora a vnitřní klid, aby se nikdy nenechal dotlačit vlastním úspěchem do pozice slavné osobnosti, která je ve středu veškerého dění. Vždy musí zaujímat pozici Jana Křtitele a říkat: „Je třeba, aby on rostl a já abych se zmenšoval.“ (Jan 3, 30)

Druhý pramen neúcty ke Kristu vidím ve špatné výchově a přístupu k mladým lidem. Místo toho, aby se kladl důraz na všeobecnou vzdělanost mladých v otázkách víry a především v otázce reálné přítomnosti Ježíše Krista v Eucharistii, zakládají se různé „pseudoscholy“, které přitahují mladé lidi do kostelů jen díky rozmanitosti hudebních nástrojů, jako jsou kytary, baskytary, bubny a další nástroje, které nemají v kostele co dělat. Takové falešné přitahování lidí do kostela je tím největším omylem. Je sice hezké, že se sejde mnoho lidí, kteří si s radostí zazpívají, ale to přece není smysl mše svaté. Vždy, když se účastním mše svaté s tímto doprovodem, je mi do pláče. Vzpomenu si pak na slova našeho Pána: „Jděte s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!“ (Jan 2, 16) Nemluvím ale o tom jako

nějaký znechucený pozorovatel, ale jako někdo, kdo si tímto vším prošel. Není tomu tak dávno, co jsem mše svaté s tímto doprovodem vyhledával a snažil se na ně nalákat i své přátele. Takovým prvním impulzem k procitnutí pro mě bylo, když jsem pozval jednu kamarádku, která na mši svaté nebyla od svého dětství. Usilovně jsem ji přemlouval, že to bude pro ni něco úžasného, na co nikdy nezapomene. Něco, co ji chytí a nepustí. Její reakce po mši svaté ale nebyla podle mých očekávání, spíše naopak. Nijak ji to nezaujalo a nechápala, co na tom vidím. To mi časem pomohlo, abych si uvědomil, že nemůžu nikoho přitáhnout blíž k Bohu skrze nějaké zpívání. Abych předal víru, musím předat svůj vztah s Bohem, který musí být opravdový. Bůh nemůže být někde na pozadí. Nemůže být pouhým doplňkem, který je nějak spojen s tím úžasným zpíváním a zábavou, kvůli které chodím do kostela. Není nic špatného, když se sejdou mladí křesťané, vytáhnou nástroje a zazpívají si. Ale musíme se naučit rozlišovat mezi mší svatou a zábavou. Na mši svatou nechodíme proto, abychom se pobavili, ale abychom se setkali s živým Kristem v Eucharistii. Na to nesmíme nikdy zapomenout.

Tímto článkem chci upozornit na dva prameny, ve kterých vidím já sám úpadek úcty k Eucharistii. Určitě hrají roli i jiné faktory, ale zmínil jsem právě tyto, protože v nich mnoho lidí nevidí nic špatného.

Na závěr vás všechny z celého srdce prosím: „*Nedopusťte, abychom zahodili a znesvětili ten největší dar, který jsme od Boha dostali.*“

(zdroj Jaroslav Bruno Rašovský)